

РЕШЕНИЕ

№ 32474

гр. София, 18.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 17.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9856** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. А. Б. /S. A. B./ родена на 20.03. 1987 г. в Кралство М., настанена в СДВНЧ – Любимец чрез адв. Д. Г. с приложено към жалбата пълномощно срещу Заповед № 5364з- 4980/30.07.2026 г. на Директор на Дирекция „Миграция“ –МВР , с която е продължено принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци на С. А. Б. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо нея ПАМ, за срок не повече от 6 месеца, считано от 01.08.2026 г.

В жалбата се твърди, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че липсват мотиви, тъй като не е посочено, какви конкретно усилия са положени за изпълнение на принудителната административна мярка. Административният орган не е преценил дали изобщо съществува разумна възможност за извеждане на чужденката от страната. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед и да прекрати принудителното настаняване на С. А. Б.. Не се претендират разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателката участва лично чрез видеоконферентна връзка и в присъствието на преводач в помещение в СДВНЧ –Любимец. Представява се и от адв. Г., която се явява лично в съдебната зала. Поддържат жалбата, жалбоподателката заявява, че не желае да се връща в страната по произход и не сочи данни за предприети действия по връщане в страната на произход. Моли съда да отмени оспорения акт.

Ответникът - директорът на дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител

юрисконсулт Г. М. оспорва жалбата като неоснователна, в открито съдебно заседание излага подробни съображения. Не претендира разноси.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. А. Б./S. A. A. B. , [дата на раждане] в Кралство М., гражданство М., с ЛНЧ [ЕГН] е настанена в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) - С. към дирекция „Миграция“ на 01.02.2026 г., със заповед рег.№ 5401 ПАМ-61/31.01.2026 г. на началника на ГПУ-В., на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с организиране изпълнението на негова заповед рег.№ 5401 ПАМ-60/31.01.2026 г. за налагане на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

На основание чл. 17, ал. 1 от Наредба № 13-1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, С. А. Б. е преместена на 07.07.2026 г. от СДВНЧ-С. в СДВНЧ-Любимец, където се намира и в момента.

Същата има предишно настаняване в СДВНЧ-Любимец на 30.05.2025 г. със заповед рег.№ 4536 ПАМ-215/30.05.2025 г. на началника на ГПУ-С., на основание чл.44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка с негова заповед рег.№ 4536 ПАМ- 214/30.05.2025 г. със следните лични данни: С. Б./S. B., [дата на раждане] в Кралство М., гражданство М..

След подадена молба за международна закрила, чуждата гражданка е предадена на служител на Държавната агенция за бежанците към Министерския съвет на 16.06.2025 г. С Решение № УПХ-37/30.06.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, молбата за международна закрила на чужденката е отхвърлена. Жалбоподателката е подавала последваща молба за международна закрила, която с Решение № 159/2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет не е допусната до разглеждане. Решението на адм. орган е оспорено пред АССГ, който с влязло в сила на 29.12.2025 г. Решение № 43275/29.12.2025 г. е отхвърлил жалбата от 06.11.2025 г. на С. А. Б..

Административният орган е установил, че жалбоподателката която е установена е с отказан статут на бежанец, което обстоятелство не е спорно по делото.

В хода на административното производство е констатирано, че жалбоподателката е без документ за самоличност и не желае да се завърне доброволно в страната по произход – М..

Издадена е процесната заповед № 5364з- 4980/30.07.2026 г. на директора на дирекция "Миграция", с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на чужденеца с 6 месеца, считано от 01.08.2026 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р – 18150/30.07.2026 г. на началник отдел „П.“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага, поради отказано съдействие на чужденката на компетентните органи, както и с оглед гарантиране на успешното извеждане.

Със С. А. Б. са провеждани беседи от служители на дирекция „Миграция“, с цел убеждаването ѝ да съдейства за напускане на територията на страната, вследствие на което е попълнила декларация за завръщане с вх. № 105400-466/20.03.2026 г., но не представя копие на лични документи или пръстови отпечатьци за идентифициране от консулския отдел на Посолството на Кралство М..

При провеждане на последваща беседа от служители на П. на 27.07.2026 г. на същата е разяснено, че може да се възползва от помощта за реинтеграция, предоставена от Агенция „Фронтекс“ за подпомагане на върналите се да се интегрират в своите общества. Също така ѝ е разяснено, че може да получи финансов стимул по проект BG65AMPR001-3.004- 0001 „Повишаване на ефективността на националната система за стимулиране и подпомагане на връщането“, както и еднократна финансова помощ по Проект BG65AMPR001-3.001.0001 „Прилагане на принудителни административни мерки, наложени на Г. и осигуряване на превод“ по Ф. 2021 - 2027 г. С. А. Б. категорично е заявила, че не желае да се възползва от предоставените ѝ възможности за материална подкрепа и не желае да се завърне в родината си, а иска да остане в България.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, предоставени са обяснения от жалбоподателката в присъствието на назначен от съда преводач. Същата е заявила пред съда, че не желае да се завръща в родината си, няма и документ за самоличност.

Органът е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира чл. 3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка органът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ се явявала липсата на валиден документ за задгранично пътуване и нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти за изготвянето на такъв.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 44, ал. 8, изр. четвърто вр. чл. 46а, ал. 1 и 2 ЗЧРБ, от лице, за което същият е неблагоприятен, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество - жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, за което с преписката е представена и заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи.

Административният акт е издаден и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа фактически и правни основания.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно е по делото, че жалбоподателката е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, на която е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и която няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „връщане до страна на произход“ по чл. 39, ал.1, т. 2 ЗЧРБ, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните

органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. Неоснователни са в тази връзка доводите за наличие на нарушение на административно производствените правила.

От приложената по делото преписка и приетите писмени доказателства, съдът констатира, че с жалбоподателката е проведена беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ на С. А. Б.. В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 от АПК, административният орган ѝ е разяснил възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства, във връзка с издаването на заповедта за продължаване на настаняването. Запозната е и с възможността настаняването ѝ да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение на разпоредбите на чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ, противно на твърденията на адв. Г. в проведеното открито съдебно заседание. Едновременно с това Б. е заявила, че не притежава паспорт, който да остави в залог, както и парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка.

Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства пред компетентните органи. Принудителното извеждане на чуждата гражданка е свързано с установяване и потвърждаване на нейната самоличност, издаване на документ за задгранично пътуване от компетентните органи за това - Посолството на Кралство М. в С.. Жалбоподателката е отказала да съдейства, като не е попълнила бланка с лични данни и пръстови отпечатъци, предоставена от Посолството, което се явява пречка за издаване на документ за задгранично пътуване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: C: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар. 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./

гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва да попълни декларация за доброволно връщане и няма средства за издръжка.

При наличие на съгласието на чужденеца за доброволно връщане в родината му, няма да има пречки националните компетентни власти да му издадат документ за пътуване и да бъде организирано връщането му.

Приетите по делото доказателства, включително с оглед заявеното от жалбоподателя С. А. Б. в открито съдебно заседание относно страната на произхода му, отказа да съдейства на компетентните органи и запитването за наличие на парични средства, обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението рег. № 5364р-18150/30.07.2026 г. на Началника на отдел П. – ДМ във връзка с издаване на оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки.

С. А. Б. е незаконно пребиваваща и спрямо нея няма висящи производства по Закона за убежището и бежанците и Закона за чужденците в Република България. Към момента спрямо чужденката не могат да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чуждата гражданка по време на престоя ѝ в Република България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното ѝ настаняване с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Това обстоятелство бе потвърдено и от жалбоподателката в проведеното открито съдебно заседание, а именно, че няма лице – български гражданин, който да гарантира за нея, като осигури жилище и финансова издръжка.

В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване

в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполага с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице е освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

В случая, не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Предвид изхода на спора, разноски се дължат на ответника, но такива не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 61-ви състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Б. /S. A. B./ родена на 20.03. 1987 г. в Кралство М., настанена в СДВНЧ – Любимец чрез адв. Д. Г. срещу Заповед № 5364з- 4980/30.07.2026 г. на Директор на Дирекция „Миграция“ –МВР, с която е продължено принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци на С. А. Б. до

отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо нея ПАМ, за срок не повече от 6 месеца, считано от 01.08.2026 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: